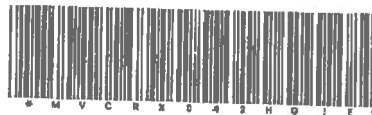

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX042HGIE
prvotní identifikátor

odbor veřejné správy, dozoru a kontroly
náměstí Hrdinů 1634/3
140 21 Praha 4

Č. j.: MV- 15196-67/ODK-2017

Praha 17. srpna 2018
Počet listů/stran: 7/13

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly (dále též jako „odvolací orgán“), rozhodlo v souladu s ustanoveními § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o odvolání Davida Helcla, [redacted], (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“), proti rozhodnutí (dále také „povinný subjekt“) Ústeckého kraje, Krajského úřadu Ústeckého kraje, č.j.: 545/LP/2016, JID 106001/2018/KUUK ze dne 28. června 2018, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, podaném odvolatelem dne 18. července 2018,

takto:

Rozhodnutí Ústeckého kraje, Krajského úřadu Ústeckého kraje, ze dne 28. června 2018, č. j. 545/LP/2016, JID 106001/2018/KUUK, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, se podle § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.

Odůvodnění:

I.

Ministerstvu vnitra (dále též jako „nadřízený správní orgán“ nebo „odvolací orgán“) bylo dne 3. srpna 2018 v souladu s § 16 InfZ postoupeno odvolání výše uvedeného žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 28. června 2018, č.j.: 545/LP/2016, JID 106001/2018/KUUK, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací (dále též jako „napadené rozhodnutí“), a to včetně spisového materiálu (k postoupení došlo přípisem povinného subjektu ze dne 31. července 2018).

Z předloženého správního spisu vyplynuly následující skutečnosti rozhodné pro posouzení napadeného rozhodnutí:

Dne 21. prosince 2016 obdržel Krajský úřad Ústeckého kraje žádost Davida Helcla o poskytnutí informace o *celkové výši ročního příjmu (vč. odměn) zaměstnance státní správy JUDr. Stanislava Körnera za rok 2016*. Tyto informace požadoval poskytnout v elektronické podobě na doručovací adresu david.helcl@fermontplus.cz.

Povinný subjekt nejprve vyzval žadatele o *potvrzení, zda skutečně e-mailovou zprávou s výše uvedeným obsahem podal*. Tento požadavek pak zdůvodnil tím, že se již setkal při elektronické komunikaci s krádeží identity. Povinný subjekt dále vyzval JUDr. Körnera jakožto dotčenou osobu, aby se vyjádřil k obdržené žádosti, resp. sdělil, zda s poskytnutím informace o výši svého ročního příjmu za rok 2016 souhlasí. Ve svém vyjádření ze dne 29. prosince 2016 JUDr. Körner sdělil, že s *poskytnutím informací tohoto typu rozhodně nesouhlasí*. Dále podotkl k osobě žadatele, že *si myslí, že žadatele naštvál tím, neboť nevyhověl jeho požadavku, takže se může jednat o specifickou formu pomsty nebo pokus o získání prostředku k nátlaku na jeho osobu*.

Povinný subjekt rozhodnutím č.j. 545/LP/2016, JID 2707/2017/KUUK, ze dne 4. ledna 2017 odmítl žádost s odkazem na § 8a InfZ a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jako „zákon o ochraně osobních údajů“), protože upřednostnil ochranu osobních údajů a popřel správnost a zákonnost rozsudku Nejvyššího správního soudu České republiky č.j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. října 2014.

S postupem povinného subjektu žadatel nesouhlasil a dne 12. ledna 2017 podal proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání, v němž předně namítal, že se

povinný subjekt nedostatečně vypořádal s důvody odmítnutí žádosti a nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Kromě jiného vytýkal povinnému subjektu, že rozhodnutí nebylo zasláno na uvedenou e-mailovou adresu, ale v listinné podobě prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Taktéž se ohradil proti tomu, aby nezdůvodnění žádosti o informace bylo povinným subjektem považováno za jeden z důvodů pro její odmítnutí, přičemž povinný subjekt žadatele v tomto směru nevyzval k upřesnění žádosti. V této souvislosti následně žadatel poznamenal, že sdělení výše platu, odměn a mimořádných odměn státního zaměstnance je ve veřejném zájmu, jelikož se jedná o nástroj občanské kontroly. Odvolatel se dále odkazoval na příslušnou judikaturu, zejména pak rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012-62, jenž povinný subjekt odmítl respektovat.

Citované námitky odvolatele shledalo Ministerstvo vnitra oprávněnými, a proto rozhodnutím č.j. MV-15196-6/ODK-2017 ze dne 14. února 2017 napadené rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo povinnému subjektu k novému projednání.

Přestože odvolací orgán apeloval na povinný subjekt, aby při novém řešení žádosti o informace zohlednil rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu a řídil se jeho právním názorem, i rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje JID: 42548/2017/KUUK ze dne 9. března 2017 se opíralo o stejné důvody jako to předešlé.

Žadatel tak podal i proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž předně povinnému subjektu vytýkal, že se *nedostatečně vypořádal s důvody odmítnutí žádosti a nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ani nadřízeného správního orgánu. Konečně poznamenal, že jediné, co bylo v rozhodnutí ze dne 9. března 2017 upraveno, bylo jednacím číslem, aby bylo formálně naplněno vydání nového rozhodnutí. Dále potom byl odstraněn odstavec, který vytýkal žadateli, že neuvedl důvody své žádosti.*

Odvolací orgán byl proto v rozhodnutí č.j. MV-15196-15/ODK-2017 ze dne 2. května 2017 nucen opakovaně zdůraznit, že podle § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu je prvoinstanční správní orgán vázán názorem svého nadřízeného orgánu vysloveným v odůvodnění rozhodnutí, a znovu přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí.

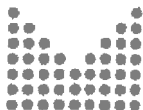
Ani v pořadí třetí rozhodnutí povinného subjektu ze dne 22. května 2017 se od předešlých v zásadě nelišilo. Pouze v jeho závěru povinný subjekt nově upozornil, že *Ústavní soud řeší ústavní stížnost podanou ve věci poskytování informací o platech. Na základě odvolání ze dne 14. června 2017 bylo i toto rozhodnutí Ministerstvem vnitra zrušeno (viz jeho rozhodnutí č.j. MV-15196-31/ODK-2017 ze dne 13. července 2017).*

Rovněž rozhodnutí povinného subjektu ze dne 28. července 2017 bylo zamítavé, když povinný subjekt svůj názor a argumentaci dle pokynů odvolacího orgánu nezměnil. Ministerstvo vnitra je proto rozhodnutím č. j. MV-15196-38/ODK-2017 ze dne 25. září 2017 zrušilo a vrátilo věc povinnému subjektu k novému projednání.

Rozhodnutí povinného subjektu JID 170559/2017/KUUK ze dne 24. října 2017 bylo založeno taktéž na kritice právních závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012. Povinný subjekt v rozhodnutí dále akcentoval skutečnost, že otázku poskytování osobních údajů o platech a odměnách zaměstnanců veřejné správy řeší v konkrétním případě Ústavní soud *a protože soud dosud nerozhodl, nadále trvá na neposkytnutí požadované informace*. Ministerstvo vnitra přezkoumalo na základě odvolání i toto rozhodnutí a dospělo k závěru, že test proporcionality provedený povinným subjektem a tedy i odůvodnění předmětného rozhodnutí ve světle *platového nálezu* neobstojí a musí proto být doplněno v intencích právních závěrů Ústavního soudu, přestože povinný subjekt z objektivních důvodů nemohl v okamžiku rozhodování reflektovat na změnu judikatury (viz rozhodnutí č.j. MV-15196-47/ODK-2017 ze dne 11. prosince 2017).

Povinný subjekt se tak při novém projednání žádosti zaměřil především na hodnocení naplnění všech podmínek tzv. platového testu, jak je naznačil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále jako „*platový nálezn*“) ze dne 17. října 2017. Soustředil se přitom na posouzení existence jedné z podmínek, a sice *zda žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“*. Učinil tak na základě skutečností obsažených ve spisu, dále zjišťoval, zda takové informace nejsou dostupné na internetu, zejména pak webové stránce žadatele www.svevole.cz. Povinný subjekt nejdříve konstatoval, že *z obsahu žádosti o poskytnutí informace nezjistil žádné informace, že by žadatel plnil úkoly či poslání dozoru veřejnosti v oblasti související s odměňováním zaměstnanců povinného subjektu*. Dále povinný subjekt hodnotil internetové stránky www.svevole.cz a dospěl k názoru, že *jejich obsah nemá znaky věcně vedené kritiky*. Povinný subjekt totiž zastává názor, že *věcná kritika představuje činnost spočívající v analyzování, rozlišení a hodnocení dané věci ve svém komplexu. /Znakem věcné kritiky jako takové je její odůvodnění (věcnost a konkrétnost) a přiměřenost co do obsahu a formy. Hodnotící úsudek kritiky musí být závěrem, který lze na základě uvedených skutečností logicky dovodit. / Povinný subjekt především postrádá věcnou kritiku činnosti subjektu údajů, když z obsahu stránek si nelze učinit ani základní představu o podstatě kritizované věci; obsahuje pouze nezdůvodněnou kritiku činnosti JUDr. Körnera. Ani postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace o platu JUDr. Körnera není hodnocen, dle názoru dotčeného kraje, dostatečně věcně. Po provedené úvaze povinný subjekt uzavřel, že žadatel neplní úkoly či poslání dozoru veřejnosti (roli „společenského hlídacího psa“). Jelikož dle platového nálezu musí být požadované informace poskytnuty jen tehdy, když jsou*

splněny všechny podmínky, rozhodl povinný subjekt o odmítnutí žádosti, aniž by se zabýval zbývajícími kritérii tzv. platového testu.

Žadatel se s rozhodnutím povinného subjektu č.j. 545/LP/2016, JID: 1732/2018/KUUK ze dne 4. ledna 2018 nespokojil a podal proti němu dne 23. ledna 2018 odvolání. V něm předně kritizoval dosavadní postup povinného subjektu při vyřizování jeho žádosti (nerespektování závazného právního názoru nadřízeného orgánu, nemístnou kritiku rozhodnutí soudů). Dále odvolatel nesouhlasil se subjektivním hodnocením obsahu svých webových stránek. Rozporoval taktéž hodnocení kritiky práce JUDr. Körnera jakožto nezdůvodněné. V závěru odvolání žadatel své námitky shrnul a vytkl povinnému subjektu, že *naprosto nedostatečně a zcela účelově vyhodnotil, že žadatel neplní roli „společenského hlídacího psa“.*

Po provedeném přezkumu odvolací orgán shledal zdůvodnění odmítnutí požadované informace jako nedostatečné, neboť se soustředilo pouze na kvalitu kritiky zveřejněné žadatelem. Tu povinný subjekt odmítl jako nevěcnou a nezdůvodněnou a dovodil, že panu Helclovi proto nemůže být přiznáno postavení „společenského hlídacího psa“. Zcela pominul, *zda žadatel o informaci tak činí s cílem informovat veřejnost jako „veřejný hlídací pes a zda je v daném případě z hlediska umožnění veřejné diskuse zpřístupnění informace relevantní.* Ministerstvo vnitra proto rozhodnutím č. j. MV-15196-53/ODK-2017 ze dne 28. února 2018 napadené rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje coby nezákonné (nepřezkoumatelné) zrušilo a věc vrátilo zpět povinnému subjektu k novému projednání, jak stanoví § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu.

Při novém projednání žádosti se měl povinný subjekt v souladu s pokyny odvolacího orgánu kromě opakovaného posouzení otázky, *zda žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“, zaměřit taktéž na hodnocení splnění dalších navazujících podmínek platového testu;* tedy jestli je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a zda se informace samotná týká veřejného zájmu. Povinný subjekt přesto setrval na svém přístupu k hodnocení kritiky prezentované žadatelem na jeho webových stránkách *(Podle názoru povinného z nálezu Ústavního soudu plyne, že předpokladem naplnění role hlídacího psa je, že poskytuje přesné informace. Nelze si představit, že roli společenského hlídacího psa by bylo možno naplňovat šířením neobjektivních informací, tj. nevěcnou kritikou.).* Rozhodnutím JID: 58293/2018/KUUK ze dne 5. dubna 2018 proto opětovně žádost odmítl.

Toto rozhodnutí napadl žadatel odvoláním ze dne 20. dubna 2018, v němž namítal, že *se povinný subjekt vypořádal s otázkou, zda žadatel plní „roli společenského hlídacího psa“ nedostatečně, přestože odvolací orgán mu poskytl jasné vodítko, jak ve věci rozhodnout.* Odvolatel též kritizoval povinný subjekt za to, že splnění dalších podmínek platového testu opět neproověřil. Žadatel rozporoval

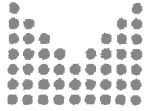
i argumentaci povinného subjektu o nemožnosti dosáhnout prostřednictvím webových stránek www.svevole.cz informované veřejné diskuse, když upozornil, že *na tomto webu jsou zveřejněna mimo jiné i kompletní rozhodnutí, a proto je zde dán prostor pro svobodný úsudek každého jednotlivého čtenáře z řad veřejnosti. Konečně odvolatel povinnému subjektu vytkl, že nerespektoval závazný právní názor nadřízeného orgánu a popírá tak podstatu odvolacího institutu a tím i základní zásady činnosti správních orgánů.* Ministerstvo vnitra odvolání vyhovělo a napadené rozhodnutí zrušilo (viz rozhodnutí č.j. MV-1596-60/ODK-2017 ze dne 31. května 2018).

Aktuální rozhodnutí povinného subjektu ze dne 28. června 2018, jímž byla žádost o informace opětovně odmítnuta, prokazuje, že povinný subjekt odmítá akceptovat právní názor odvolacího orgánu a stále setrvává na své argumentaci. Žadatel proto podal dne 18. července 2018 odvolání, v němž poukazuje mimo jiné i na nepřipustnost polemiky povinného subjektu se závazným právním názorem nadřízeného správního orgánu.

K postoupení předmětného odvolání a související spisové dokumentace došlo přípisem Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 31. července 2018, v němž se však k námitkám odvolatele konkrétně nevyjádřil, nýbrž se plně odkázal na obsah odůvodnění uvedeného v jeho rozhodnutí.

II.

Ministerstvo vnitra předně dovedlo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání ze dne 18. července 2018, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací, jimiž byly informace týkající se výše platu a odměn zaměstnance Ústeckého kraje zařazeného do jeho úřadu. Pracovněprávní vztahy jsou nepochybnou součástí samostatné působnosti územního samosprávného celku, a proto i žádost o poskytnutí informací týkajících se těchto vztahů byla povinným subjektem vyřizována v jeho samostatné působnosti (srov. § 20 odst. 6 InfZ a *contr.*). S ohledem na § 20 odst. 6 InfZ lze konstatovat, že i žádost o poskytnutí informací vyřizoval povinný subjekt ve své samostatné působnosti, a tudíž i rozhodování o odmítnutí žádosti bylo rozhodováním v samostatné působnosti Ústeckého kraje. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu a § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, konstatovat, že v oblasti samostatné působnosti je obecně (tj. s výjimkou specifických případů) nadřízeným orgánem kraje Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas a obsahuje veškeré zákonem předepsané náležitosti.

Odvolační orgán vyrozuměl dne 6. srpna 2018 odvolatele i dotčenou osobu o jejich procesních právech (viz dopisy č.j. MV-15196-64/ODK-2017 a č.j. MV-15196-65/ODK-2017). Této možnosti však v dané lhůtě (do 15. srpna 2018) nevyužili.

III.

Ministerstvo vnitra přezkoumalo zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i postup povinného subjektu předcházející jeho vydání (včetně skutečností uváděných odvolatelem) a dospělo k závěru, že toto rozhodnutí je nutné zrušit.

Nejprve musí konstatovat, že ve výroku napadeného rozhodnutí zcela chybí uvedení zákonného důvodu pro odmítnutí žádosti, tj. kromě § 15 odst. 1 InfZ není odkazováno na žádné ze zákonných ustanovení umožňujících omezení přístupu k informacím. (Teprve z odůvodnění vyplývá, že povinný subjekt nejspíše využil § 8a InfZ.) Jelikož výroková část rozhodnutí neobsahuje citaci ustanovení InfZ, na jehož základě se žádost odvolatele částečně odmítá (§ 15 odst. 1 InfZ takovým důvodem nemůže být – viz níže), nelze vůbec spolehlivě určit, jaký zákonný důvod pro odmítnutí žádosti povinný subjekt aplikoval. InfZ v § 15 odst. 1 pouze stanoví jeden ze zákonem předpokládaných způsobů věcného vyřízení písemně podané žádosti o poskytnutí informace, a sice odmítnutí žádosti vydáním správního rozhodnutí. Ustanovení § 15 odst. 1 InfZ tak nemůže být samo o sobě považováno za důvod pro odmítnutí žádosti. Důvod pro neposkytnutí informace musí vždy vymezit zákon (srov. čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Tyto důvody jsou specifikovány především v § 7 až 11 InfZ. Důvody pro odmítnutí žádosti nemohou vyplývat (a tedy nemohou být dovozovány) pouze z podzákonných právních norem či z právního jednání povinného subjektu nebo jiné osoby, např. dohodnuté ve smlouvě (srov. právní věta č. III rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2006 č. j. A 2/2003-73, publikovaného pod č. 1469 ve Sb. r. NSS č. 2/2008).

Ani z pohledu § 68 odst. 2 správního řádu, který stanoví obsahové náležitosti výrokové části správního rozhodnutí, napadené rozhodnutí neobstojí, když součástí jeho výroku není ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., na jehož základě bylo vydáno, resp. informace neposkytnuta. Nicméně toto opomenutí nemá samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí.

III./a

Ministerstvo vnitra musí v prvé řadě povinnému subjektu vytknout, že vytrvale odmítá respektovat závaznost právního názoru odvolacího orgánu, čímž zcela popírá smysl a účel odvolacího řízení a postupuje v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu, tj. nezákonně. Povinný subjekt totiž i ve svém posledním rozhodnutí polemizuje s názory odvolacího orgánu a snaží se je konfrontovat se závěry Ústavního soudu vyjádřené v jeho nálezu sp. zn. IV ÚS 1378/16 ze dne 17. října 2017 (dále též jako *platový nález*). Pokud nesouhlasí s argumentací Ministerstva vnitra, odkazuje se na *platový nález* a pokouší se dovést, že odvolací orgán interpretuje závěry Ústavního soudu chybně.

O správnosti svého přístupu k výkladu a aplikaci předmětného nálezu na konkrétní žádost o informace ovšem zůstává přesvědčen, byť své názory podrobněji a blíže nerozvádí, přestože byl odvolacím orgánem opakovaně upozorněn, že nejsou akceptovatelné, resp. že neodpovídají jazykovému ani logickému výkladu předmětné části *platového nálezu*. Povinný subjekt totiž stále trvá na tom, že citují: „Podle názoru povinného subjektu tak z *Nálezu Ústavního soudu* plyne, že předpokladem naplnění role hlídacího psa, je že poskytuje přesné informace. Nelze si představit, že roli společenského hlídacího psa by bylo možné naplňovat šířením neobjektivních informací, tj. nevěcnou kritikou. Podle názoru povinného subjektu proto nepostačuje pro naplnění role společenského hlídacího psa, aby na předmětných stránkách byla presentována nevěcná kritika konkrétního případu (viz výše), neboť tím nemůže být dosaženo cíle informované veřejné diskuse.“

Jak však již odvolací orgán ve svém předchozím rozhodnutí zdůraznil, taková interpretace právních závěrů Ústavního soudu je chybná, neboť obrací smysl jejich ideových východisek. Potvrzuje to následující citace *platového nálezu*: „*Jelikož přesná informace je nástrojem jejich činnosti, bude často nezbytné pro osoby a organizace vykonávající funkce hlídacího psa získat přístup k informacím. Překážky zabraňující přístupu k informacím mohou vyústit do stavu, kdy je bráněno výkonu jejich poslání. Důležité je tudíž posouzení otázky, zda žadatel o informaci tak činí s cílem informovat veřejnost jako „veřejný hlídací pes.“ Ústavní soud tak hovoří a zdůvodňuje legitimitu požadavku na přístup k informacím povinného subjektu, pokud jsou nezbytnou podmínkou pro vedení veřejné diskuse. Ústavní soud tedy počítá se získáním přesných informací od povinného subjektu jakožto oprávněného předpokladu pro vedení veřejné diskuse na dané téma. Nijak však neomezuje ty, kteří následně v roli „společenského hlídacího psa“ informace o platových poměrech zpracovávají, a neukládá jim, aby zachovávali absolutní „přesnost“ informací. (Jistě nelze podsouvat soudní instanci hájící ústavní práva a svobody, že se snaží tímto způsobem limitovat svobodu projevu.)*

Závěr povinného subjektu, že roli společenského hlídacího psa není možné naplňovat šířením neobjektivních informací, tak, dle názoru odvolacího orgánu, jednoznačně neodpovídá jazykovému ani logickému výkladu předmětné části platového nálezu. Navíc Ústavní soud nepochybně připouští, aby veřejná diskuse sloužila nejen k šíření informací, ale i myšlenek, což dokládá následující citace z platového nálezu: „Nezbytnou podmínkou je, aby účelem informace vyžadované od veřejného orgánu bylo umožnění výkonu svobody žadatele „přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky“ jiným. Soud položil důraz na skutečnost, zda získávání informací bylo relevantním přípravným krokem v novinářských aktivitách nebo v jiných aktivitách zřizujících fórum nebo zakládajících zásadní prvek veřejné diskuse. Informace by měla být vyžadována za účelem přispění k veřejné diskusi. Proto za účelem aplikace čl. 10 Úmluvy musí být posouzeno, zda požadovaná informace byla ve skutečnosti nezbytná pro výkon svobody projevu.“

K argumentu Ministerstva vnitra, že nelze oprávněně vyžadovat či dokonce podmiňovat poskytnutí informací jiným žadatelům tím, že jejich kritika je určitým způsobem strukturovaná a sofistickovaná, pak povinný subjekt podotkl, že *nikterak nepodmiňuje poskytnutí informací žadateli tím, že žadatelova kritika má být strukturovaná a sofistickovaná. Povinný subjekt pouze vyhodnotil, že žadatel neplní roli „společenského hlídacího psa“ z důvodu, že jeho kritika není věcná.* Tato poznámka jen jasně prokazuje, že povinný subjekt zcela ignoruje závazný právní názor odvolacího orgánu a trvá na tom, že aktivity soukromých osob, aby mohly být poměřovány s činností tisku a nevládních organizací a plnit roli „společenského hlídacího psa“, musí dosahovat určité kvalitativní úrovně, a sice mít znaky věcné kritiky. Povinný subjekt v jednom z předchozích rozhodnutí též vysvětlil, co považuje za věcnou kritiku – *činností spočívající v analyzování, rozlišení a hodnocení dané věci ve svém komplexu. Znakem věcné kritiky jako takové je její odůvodnění (věcnost a konkrétnost) a přiměřenost co do obsahu a formy. Hodnotící úsudek kritiky musí být závěrem, který lze na základě uvedených skutečností logicky dovodit.* Pokud povinný subjekt zamýšlí rozporovat shrnutí citovaných znaků věcné kritiky v pojmy *strukturovaná a sofistickovaná kritika*, může tak činit. Ovšem z hlediska právní argumentace je takový diskurz zcela irrelevantní, neboť na chybnosti závěrů povinného subjektu, resp. jejich nesouladu s *platovým nálezem*, nic nemění.

V této souvislosti odvolací orgán znovu vyzdvihuje, že Ústavní soud přiznává zvláštní váhu roli žadatele jako novináře, společenskému kontrolnímu orgánu nebo nevládní organizaci, jejichž činnost je zaměřena na otázky veřejného zájmu. Pakliže dle názoru soudu postačí k „privilegovanému“ postavení novináře a společenské/nevládní organizaci coby žadatele o informaci skutečnost, že se při své činnosti věnují otázkám veřejného zájmu (nejde tak např. o novináře kosmetické rubriky Ženského magazínu), nelze oprávněně vyžadovat či dokonce podmiňovat poskytnutí informací jiným žadatelům tím, že jejich kritika dosahuje novinářských kvalit.

V řešeném případě je zjevné, že kritiku vyvolala nespokojenost žadatele s postupem JUDr. Körnera v konkrétním (správním) řízení. Žadatel na webových stránkách www.svevole.cz uvádí, cituji: „Věcně a řádně jsem se odvolal proti rozhodnutí podřízeného orgánu ke KÚÚK. Toto odvolání mi bylo doktorem Körnerem, bez ohledu na mou argumentaci a jasnou zákonnou oporu, zamítnuto. V tu chvíli jsem začal pochybovat o jeho odbornosti a profesionalitě a podal námitku podjatosti, která mi byla, jak jinak, než zamítnuta. Následovala žaloba na Ústecký kraj, kterou se ještě soud nezačal zabývat. A tak jsem se zařadil do škatulky „Potíživista“, jak o mě následně v polointerní komunikaci hovořil, když jsem na základě informačního zákona požádal Krajský úřad Ústeckého kraje o sdělení výše jeho platu vč. odměn za rok 2016. Po předchozích zkušenostech jsem si nebyl jistý tím, zda za šlendrián, který ve své funkci praktikuje, nečerpá příliš vysoké částky ze státní kasy.“ Negativní hodnocení práce tohoto pracovníka Krajského úřadu Ústeckého kraje doplňuje i zmínkou o kauze tzv. neoprávněného nasazování „botiček“ na území města Teplice, v níž měl též JUDr. Körner figurovat. Žadatel dále uvádí, že s arogancí tohoto úředníka se následně setkal přímo, když ho upozornil na podivné bezpečnostní odtahy, které na svém území praktikuje město Most. Na svých webových stránkách však věnuje odvolatel též pozornost postupu povinného subjektu při vyřizování předmětné žádosti o informace a vytýká mu především nerespektování závazného právního názoru odvolacího orgánu.

Hodnocení, jestli se taková kritika děje po právu (tedy zda skutečně příslušný pracovník pochybil), nebo zda je dostatečně logicky zdůvodněná, není z hlediska práva na informace o platových poměrech zaměstnanců veřejné správy rozhodující. Zásadním je totiž posouzení, zda v konkrétní situaci je taková informace nutná či vhodná pro veřejnou diskusi.

K otázce, jak pohlížet na požadavek žadatele o informaci o platových poměrech úředníka, s jehož prací není spokojen, odvolací orgán již dříve odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 399/2017, který připustil, že taková žádost o informace je legitimní; resp. *za takové skutkové situace nelze bez dalšího označit žádost za šikanózní či nátlakovou.*

Povinný subjekt dále vyjadřuje nesouhlas s názorem odvolacího orgánu, že v pochybnostech by mělo být žadateli postavení společenského hlídačského psa příznáno. Taktéž poukazuje na absenci bližších kritérií pro posuzování žadatelů, již si je odvolací orgán samozřejmě dostatečně vědom. Ministerstvo vnitra chápe i jistá úskalí při zvažování, zda roli společenského hlídačského psa jednotlivých žadatelům o informace přiznat, proto i opakovaně povinnému subjektu vytýkalo, že v situaci, kdy nelze jednoznačně vyloučit, zda je žadatel v takové pozici, neprovedl další podmínky tzv. platového testu v *platovém nálezu*. Povinný subjekt namísto toho, aby se závazným doporučením odvolacího orgánu řídil a odstranil tak namítané

nedostatky svého rozhodnutí (nedostatečnost odůvodnění a z toho vyplývající nepřezkoumatelnost), dovozuje neopodstatněnost pokynu odvolacího řízení následující konstrukcí, cituji: „Ačkoliv podle bodu 125 Nálezu Ústavního soudu je předpokladem pro vznik povinnosti poskytnout požadované informace, splnění všech podmínek, a proto není třeba při nesplnění jedné z podmínek dále zkoumat naplnění ostatních, je odvolací správní orgán opačného názoru. To plyne z výtky, že povinný subjekt v situaci, kdy nelze jednoznačně vyloučit, že žadatel je v pozici společenského hlídačského psa, nemá povinný subjekt rezignovat na provedení dalších podmínek platového testu s tím, že povinný subjekt tak zcela ignoroval právní názor odvolacího správního orgánu, čímž porušil § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu. Povinný subjekt k tomu uvádí, že odvolací správní orgán nevyhodnotil, že žadatel je v postavení „společenského hlídačského psa“. Za situace, kdy je povinný subjekt názoru, že žadatel není v uvedeném postavení, pozbývá pokyn odvolacího správního orgánu opodstatnění.“

V závěru odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí povinný subjekt konstatuje, že ze žádosti samotné a ani z obsahu předmětných webových stránek žadatele neplyne, že žadatel hodlá vést ve věci výše příjmu žádostí dotčené osoby veřejnou diskusi. Pakliže svůj závěr opírá toliko o nesprávný předpoklad, že naplnění role společenského hlídačského psa je podmíněno šířením objektivních informací, k čemuž, dle názoru povinného subjektu, v případě webových stránek žadatele, nedochází, nemůže jej odvolací orgán akceptovat jako řádně zdůvodněný. Především postrádá argumentaci podporující tvrzení povinného subjektu, že odvolatel nezamýšlí využít požadovanou informaci k veřejné diskusi, resp. zda účelem jeho žádosti je přispět k diskusi o věci veřejného zájmu. V dané souvislosti musí odvolací orgán povinnému subjektu opětovně vytknout, že dosud nevyužil možnosti vyzvat na základě § 4 odst. 3 a 4 správního řádu žadatele, aby s odkazem na požadavky Ústavního soudu doplnil některé údaje, potřebné k řádnému prověření splnění podmínek tzv. platového testu.

Pokud má odvolací orgán shrnout hodnocení právní argumentace povinného subjektu, musí opětovně konstatovat, že plně neodpovídá závěrům Ústavního soudu prezentovaným v platovém nálezu.

IV.

Z výše zmíněných důvodů dospívá odvolací orgán k závěru, že napadené rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje je nezákonné (nepřezkoumatelné) a proto je nutné jej zrušit a věc vrátit zpět povinnému subjektu k novému projednání. Při novém projednání žádosti se musí povinný subjekt kromě opakovaného

a řádného posouzení otázky, zda žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačho psa“, zaměřit taktéž na hodnocení splnění dalších navazujících podmínek *platového testu*; tedy jestli je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a zda se informace samotná týká veřejného zájmu.

Ministerstvo vnitra rovněž musí apelovat na povinný subjekt, aby se v souladu s § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu řídil při novém projednání věci jeho výše vysloveným právním názorem.

Odvolací orgán považuje za nutné znovu zmínit možnosti zamezení obstrukčního jednání, kdy povinný subjekt setrvale neoprávněně odmítá respektovat právní názor nadřízeného orgánu a brání poskytnutí informací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 278/2015-44 ze dne 10. listopadu 2016).

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí podle § 20 odst. 4 písm. b/ InfZ ve spojení s § 91 odst. 1 a § 152 správního řádu nelze podat rozklad.

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

JUDr. Adam Furek
zástupce ředitelky odboru